

Arrest

nr. 270 688 van 30 maart 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 22 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 oktober 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. KONINGS, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 30 juni 2020 samen met haar partner een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De aanvraag werd op 26 oktober 2021 onontvankelijk verklaard. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen met arrestnummer 269 522 van 8 maart 2022.

Tevens op 26 oktober 2021 werd ten aanzien van verzoekster beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving,

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer, waarin zij wijst op de huidige oorlogssituatie in Oekraïne.

De Raad merkt vooreerst op dat het procedurereglement niet voorziet in de mogelijkheid om dit ter terechtzitting voor te leggen, zodat dit procedurestuk onontvankelijk is. Voor zover het stuk kan worden aangenomen als feitelijke informatie met betrekking tot de situatie in Oekraïne, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing moet worden beoordeeld aan de hand van de elementen die op het ogenblik van het nemen de bestreden beslissing door de verwerende partij gekend waren. De Raad kan de verwerende partij niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen waar zij bij het nemen van de beslissing niet op de hoogte kon zijn. Daarnaast merkt de Raad op dat het thans bestreden bevel geen maatregel tot gedwongen verwijdering bevat. Er op gewezen dat Oekraïense burgers overeenkomstig het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (PB EU en IWT 4 maart 2022), een tijdelijke beschermingsstatus kunnen verkrijgen, verklaart de advocate van de verzoekende partij dat zij “*daarmee bezig is*”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“Ernstige middelen

Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;

Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

Schending van de motiveringsplicht;

Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;

Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;

Schending van het artikel 8 EVRM en het respect voor de menselijke waardigheid ;

*Schending van de artikelen 7 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie;
Schending van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;
Schending van het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht.*

6.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat zij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk Renomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

6.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt er enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoekster zij niet beschikt over een geldig visum.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder. De verweerster heeft niet met alle feitelijkheden in het dossier rekening gehouden.

- 6.2.1.

EERSTE ONDERDEEL

Afwezigheid individuele beoordeling en miskennis van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."

De miskennis van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoekster niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoekster wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoekster verblijft sinds 04.05.2011, al meer dan 10 jaar onafgebroken in België.

Zij vormt samen met de heer B.G. een kerngezin. Hij is van Georgië. Verzoekster is van Oekraïne. Zij hebben elkaar hier leren kennen en hebben in België een gezin gevormd.

Verder is ze hier volledig geïntegreerd in België, is werkbereid en heeft een netwerk van vrienden en kennissen, waarmee zij een hechte band heeft. Zo is ze een actieve deelnemer van een Russische gemeenschap in Gent.

Mevrouw A.I. getuigde hierover het volgende:

"Geachte,

Mijn naam is A.I., woon [...]. Ik ken G.I. en B.G. meer dan vijfjaar. Tijdens deze periode kon ik hun goed leren kennen en ik kan zeker zeggen dat zij zeer eerlijke mensen zijn, altijd positief zijn en klaar is om de andere mensen te helpen. Zij zijn een actieve deelnemer van een kleine Russischsprekende gemeenschap in Gent Van onze gesprekken kon ik begrijpen dat zij houden van België, respecteren alle regels en hebben hun best gedaan om zo snel mogelijk in het Nederlands kunnen praten. G.I. en B.G. zijn volledig geïntegreerd in het sociale leven van België en willen hun bijdragen leveren aan verdere ontwikkeling van het land. Ik geloof dat zij verdienen om een Belgische verblijfsvergunning te krijgen. Met vriendelijke groeten A.I."

Nergens in de bestreden beslissing van uitwijzing wordt naar deze elementen verwezen, noch enige melding van gemaakt. Had de verzoekende partij gehoord geweest alvorens het nemen van de bestreden beslissing, had de verzoekster kunnen aantonen dat er sprake is van een verregaande integratie, waarmee wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt:

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoekster.

Er wordt in de bestreden beslissing in geen enkele mate verwezen naar de persoonlijke elementen, aanwezig in verzoeksters dossier, en waar de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk van op de hoogte is.

In casu zijn er aldus humanitaire redenen die in rekening dienen te worden gebracht, alvorens men kan overgaan tot het nemen van een administratieve beslissing in hoofde van verzoekende partij.

Zo vormt verzoekster een gezin met haar partner dhr. B.G. (RR. [...]).

Beiden hebben elkaar hier leren kennen en hebben hier een gezin gevormd. Zij hebben beiden een andere nationaliteit.

Bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt geen rekening gehouden met het familie- en gezinsleven.

Verzoekster is hier niet in gehoord.

Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

- 6.2.2.

TWEEDE ONDERDEEL

Het recht op een privé- en gezinsleven

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden bij het nemen van een BGV:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. "

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13 wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM dat rechtstreekse werking heeft. Naast het artikel 8 EVRM , wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het artikel 7 het volgende:

"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:
Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

De verzoekster kan niet akkoord gaan met deze motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrektheid bij de totstandkoming van de beslissing.

Verzoekster vormt een kerngezin met haar partner B.G. (RR. 064062260128), met de nationaliteit van Georgië. Wanneer zij beiden het land moeten verlaten, worden zij van elkaar gescheiden, daar verzoekster de Oekraïense nationaliteit heeft. Dit brengt een schending mee van artikel 8 EVRM, daar zij beiden naar een ander land zullen worden teruggestuurd.

Dit blijkt uit het administratief dossier.

Dit werd ook duidelijk aangetoond in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw dd.30.06.2020.
Dit zijn elementen die o.a. werden aangehaald in het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9bis.

Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden. Men motiveert louter dat de verzoekster geen geldig visum heeft.
Er wordt geen enkele melding gemaakt van verzoeksters langdurig verblijf, noch van de humanitaire redenen.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt.
Zoals reeds eerder aangehaald heeft de verzoekster steeds zijn uiterste best gedaan om zich hier in België te integreren, dit ondanks zijn preciaire verblijfssituatie. Deze elementen blijken ook uit de aanvraag 9bis Vw die in juni 2020 werd ingediend.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing.

6.3.

EINDBESLUIT

Het kan niet aanvaard worden dat in de bijlage 13 enkel en alleen wordt verwezen naar het feit dat de verzoekster geen geldig visum heeft.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om elke administratieve beslissing met redenen te omkleden. Dat in casu het louter verwijzen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet onvoldoende is gelet op alle feitelijkheden die aanwezig zijn in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is.

De verwerende partij schendt hiermee ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om het bevel om het grondgebied te verlaten (de bijlage 13), genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 26.10.2021 en ter kennis gebracht op datum van 26.11.2021 te schorsen en te vernietigen.”

3.2. Na een duiding van de aangevoerde rechtsregels en rechtsbeginselen, voert verzoekster *in concreto* aan dat zij niet werd gehoord. Indien zij was gehoord had zij elementen kunnen aanvoeren die tot een andere besluitvorming hadden kunnen leiden. Zo had zij kunnen wijzen op haar integratie door haar lang verblijf en de banden die zij in België heeft ontwikkeld.

In een tweede onderdeel wijst verzoekster op het recht op een privé- en een gezinsleven en de uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende verplichting om over te gaan tot een belangenafweging alvorens een terugkeerbesluit te nemen. Verzoekster voert aan dat zij een gezinsleven onderhoudt met de heer B.G..

De Raad merkt op dat met betrekking tot het in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en het erin vervatte recht om gehoord te worden uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 *PPU, M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verweerder is overgegaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten nadat werd beschikt over de door verzoekster en haar partner ingediende aanvraag tot regularisatie. De weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de bevelen om het grondgebied te verlaten werden genomen op 26 oktober 2021 door attaché K.A.. De weigering tot verblijf motiveert op omstandige wijze waarom de elementen met betrekking tot de integratie en sociale banden geen buitengewone omstandigheid vormden die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst. Er kan in alle redelijkheid worden verondersteld dat dezelfde overwegingen aan de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zijn voorafgegaan, zodat verweerder zich heeft gekweten van zijn verplichting om bij het bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet rekening te houden met het belang van de minderjarige kinderen, het gezinsleven en de gezondheidstoestand.

Meer bepaald motiveert de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard:

“Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM waarbij zij aanhalen dat zij elkaar in België ontmoet zouden hebben en samenwonend zouden zijn sinds 2014. Bij een terugkeer zouden zij van elkaar gescheiden worden omwille van het feit dat mijnheer afkomstig is van Georgië en mevrouw van Oekraïne wat in strijd zou zijn met het recht op respect voor hun gezinsleven krachtens artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen zich op hun relatie beroepen waarbij zij benadrukken dat zij van verschillende nationaliteit zijn en bij een terugkeer dus van elkaar gescheiden zullen worden. Echter, allereerst dienen we op te merken dat betrokkenen niet aantonen dat zij zich niet naar het land van herkomst van hun partner kunnen begeven, betrokkenen tonen niet aan dat een dergelijke binnenkomst en kort verblijf aan strenge voorwaarden verbonden zou zijn. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van een stabiele en duurzame partnerrelatie. Huidige aanvraag 9bis is de eerste en enige gezamenlijke procedure. Het administratief dossier bevat geen objectieve vaststelling van samenwonen voor het indienen van huidige aanvraag 9bis. De voorgelegde huurovereenkomsten tonen geen samenwonen van betrokkenen aan: één huurovereenkomst meldt enkel mevrouw en de andere huurovereenkomst staat op naam van B.B., waarbij niet verduidelijkt wordt met hun relatie met deze persoon is. Ter staving van hun partnerrelatie leggen betrokkenen enkel getuigenverklaringen voor. Echter, het gaat hier louter om gesolliciteerde verklaringen die werden opgesteld in functie van betrokkenen en die niet gepaard gaan met objectieve bewijsstukken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden vijftien getuigenverklaringen voorleggen. Echter, deze getuigenverklaringen spreken zich vooral uit over de integratie en het goede karakter van betrokkenen. Uit de voorgelegde verklaringen blijkt niet dat er sprake is van hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke verbreking een onherstelbaar nadeel zou opleveren. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, slechts één maakt hiervan melding maar baseert zich daarbij op een samenwonen die er momenteel niet meer is. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

[...]

Betrokkenen beroepen zich nadrukkelijk op hun elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en

verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Volledigheidshalve merken we op dat het louter langdurig verblijf in een land niet aantoonbaar waarom het voor betrokkenen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen waren er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevonden en dat zij het grondgebied dienden te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk zijn voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat mijnheer sinds 05.02.2010 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij dus al meer dan tien jaar in België zou verblijven, dat mevrouw sinds 04.05.2011 ononderbroken in België zou verblijven, dus meer dan negen jaar, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat zij ingeburgerd zouden zijn, dat zij hun best zouden doen om hun leven hier op te bouwen, dat zij tevens Nederlands zouden spreken, dat zij hiertoe de nodige taallessen gevolgd zouden hebben, dat zij werkwillig zouden zijn, dat mijnheer erg geïnteresseerd zou zijn in de bouw en hier graag aan de slag zou willen gaan, dat hij een werkbelofte hiertoe voorlegt, dat zij hun werkbereidheid zouden aantonen, dat mijnheer een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie voorlegt evenals zijn inburgeringscontract, zijn attest van aanmelding, zijn attest van inburgering, zijn certificaat Nederlandse taallessen richtgraad 1 en bijhorende deelcertificaten, verschillende bewijzen van betaling huishuur door dhr. B. waarvan slechts drie de volledige naam van betrokkene melden, zijn aanslagbiljet van de belastingen voor het aanslagjaar 2012, een bewijs van ontvangst van zijn SIS kaart, zijn mutualiteitsklevertjes, verschillende nutsfacturen en dat mevrouw een werkbelofte voorlegt evenals verschillende stukken ter staving van haar verblijf in België, waaronder haar huurovereenkomst voor een woonst op de [...], enkele betalingsaanmaningen, enkele huisbezoekafspraken van het OCMW Gent, haar briefwisseling met het OCMW Gent en haar lidkaart sociale kruideniers Gent) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

In het arrest 269 522 van 8 maart 2022 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierover als volgt:

"De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing met betrekking tot het motief dat de elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard omdat deze omstandigheden de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd betreffen en niet verantwoord worden waarom deze aanvraag in België en niet vanuit het buitenland is ingediend, steun vindt in de vaste rechtspraak van de Raad van State, die duidelijk heeft benadrukt "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers tonen niet aan dat er in hun geval in andersluidende zin dient te worden geoordeeld. Zo tonen geenszins concreet aan waarom het voor hem omwille van deze argumenten zeer moeilijk, dan wel onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst of plaats van ophoud in het buitenland in te dienen.

[...]

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad in de eerste plaats op te merken dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij wel degelijk een gezinsband onderhouden.

Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren,

waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30)

Verweerder motiveert dat verzoeker thans pas voor het eerst samen een verblijfsaanvraag indienen. Daarenboven kan uit de voorgelegde stukken niet worden afgeleid dat verzoekers samenwonen, immers de eerste voorgelegde huurovereenkomst enkel de naam van tweede verzoekster vermeld en de twee huurovereenkomst op naam staat van B.B., waarbij niet duidelijk is wat verzoekers relatie is met deze persoon. Er wordt geconcludeerd dat het administratief dossier geen objectieve vaststelling bevat van samenwonen en deze ook niet door verzoekers wordt neergelegd. In hun verzoekschrift betogen verzoekers dat zij wel degelijk samenwonen in Gent. Zij laten echter na om dit betoog te ondersteunen met enig begin van bewijs. Waar verzoekers ter staving van hun relatie getuigenverklaringen toevoegden aan hun aanvraag, motiveert verweerder dat het gesolliciteerd karakter van deze stukken niet kan worden uitgesloten en dat verzoekers nalaten om andere objectieve stukken neer te leggen. Verzoekers gaan voorbij aan deze motivering. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig om in casu te concluderen dat verzoekers niet afdoende aantonen dat zij een stabiele partnerrelatie onderhouden. Minstens maken verzoekers het tegendeel niet aannemelijk.

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat verzoekers nooit eerder gemachtigd werden tot een verblijf op het grondgebied. In een dergelijke situatie van eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een belangrijk element in deze afweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dat gezinsleven in het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak).

Verzoekers voeren aan dat zij van elkaar gescheiden zullen worden indien zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf moeten indienen in hun land van herkomst, immers beide verzoekers over niet dezelfde nationaliteit beschikken. In de bestreden beslissing motiveert verweerder dat verzoekers niet aantonen dat zij zich niet kunnen begeven naar het land van herkomst van hun partner kunnen begeven. In hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat deze werkwijze zeer erg omslachtig is en een enorme impact heeft op hun leven, in het bijzonder omdat zij niet kunnen voorspellen over zij de nodige documenten zullen verkrijgen om respectievelijk in Oekraïne of Georgië te kunnen verblijven. Verzoekers ondersteunen hun betoog echter niet met concrete stukken. Louter en alleen op basis van verzoekers verklaringen en hypothesen, kan er niet worden vastgesteld dat er sprake is van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven in hun land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet, minstens tonen verzoekers het tegendeel niet aan.

Wat betreft verzoekers privéleven merkt de Raad op dat het aan hen toekomt om concreet aan te tonen dat zij bepaalde sociale bindingen hebben opgebouwd met de gemeenschap waarin zij verblijven die

dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder de notie 'privéleven' uit artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen (EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63), zodat deze niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden gekwalificeerd. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekers vijftien getuigenverklaringen neerlegde ter staving van hun sociale banden. Verweerder motiveert echter dat deze verklaringen zich vooral uitspreken over de persoonlijkheid van verzoekers en niet zozeer over de hechte interpersoonlijke banden waarvan de tijdelijke onderbreking ene onherstelbaar nadeel zou opleveren. In hun verzoekschrift gaan verzoekers voorbij aan deze motivering en herhalen zij dat zij beiden hun identiteit definitief in België hebben gevormd en alhier wel degelijke geïntegreerd en duurzaam verankerd zijn. Met dit betoog maken verzoekers echter niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is. Verzoekers tonen niet aan dat zij in België een privéleven, in de zin van artikel 8 van het EVRM, hebben opgebouwd.

Een schending van verzoekers' gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt."

Aldus blijkt dat de elementen die verzoekster had willen inbrengen indien zij bijkomend was gehoord, niet tot een andere besluitvorming aanleiding had kunnen geven, vermits de elementen die zij aanvoerde reeds werden beoordeeld in de beslissing met betrekking tot de verblijfsregularisatie, genomen op dezelfde datum en die gepaard ging met het thans bestreden bevel.

Ook wat betreft het tweede onderdeel met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, verwijst de Raad naar zijn beoordeling in het arrest 269 522 van 8 maart 2022 zoals hierboven weergegeven. Deze beoordeling dient als overgenomen te worden beschouwd in de huidige zaak.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT